

מבשר טוב

סעודה שלישית

פרשת 'בא'

תשע"ג

בפרשת השבוע, קודם שמסופר מיציאת מצרים, מובא בארוכה כל הפרשה של קרבן פסח עם כל המצוות והדינים הכלולים בה.

והשייכות מזה ליציאת מצרים, משום שכשבא השי"ת לגאול את ישראל מתחת יד מצרים מתוך טומאתם בעומק שאול תחתיות, והיו ישראל ערומים מן המצוות שלא היה להם שום מצוה ולא עוד אלא שהיו משוקעים במ"ט שערי טומאה, ולא היה באפשרות לגאול אותם באופן כזה כשכמעט לא היה חילוק והבדל ביניהם לבין המצריים, וכמו שכבר דיברנו בליל שב"ק שהיו ממש שקועים בטומאת מצרים כעובר במעי אמו, והיו מחוברים ודבוקים להם כעובר שכל חיותו מאמו, בכזה בחינה היו ישראל, ולכך נתן להם הקב"ה שני מצוות הללו דם פסח ודם מילה, כדי שיהיו מובדלים בכך מן המצריים ויהיה אפשר לגאול אותם מעבדות לחירות.

וכמו שנאמר (יחזקאל פרק טז) 'וְאָעֲבֹר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסֵסִים בְּדַמְיֶךָ וְאֹמְרִים לָךְ בְּדַמְיֶךָ חַיִּי וְאֹמְרִים לָךְ בְּדַמְיֶךָ חַיִּי' והיינו שע"י שראה הקב"ה את בני ישראל מתבוססים ועסוקים בדמים, בדם פסח ומילה, מכח זה גאל אותם וזכו לצאת משעבוד מצרים.

ויש לבאר מדוע היה הגאולה, והניתוק מהמצריים דווקא ע"י שני מצוות אלו דם פסח ודם מילה, ולא כל מצוה אחרת, ואיך באמת ע"י שני מצוות אלו באו לידי הבדלה ופירוד, כך שהתנתקו עי"ז מטומאת וזוהמת מצרים, ויכלו לצאת ולהיגאל משם.

ונקדים לזה מאמר אאמו"ר זצוקללה"ה (חלקת יהושע על התורה שמות ע' י"ד) על הפסוק 'ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אלהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתיכם ושחטו הפסח' (שמות פ' י"ב פ' כ"א), ובמכילתא (בא פרשה י"ב) 'אמר להם משכו ידיכם מע"ז והדבקו במצות', וכ' בחלקת יהושע וזל"ק 'משכו ידיכם מע"ז, וקחו לכם צאן של מצוה, הלשון 'משכו', דהנה בשם הבעש"ט זצלה"ה זי"ע 'וסרתם' (דברים י"א ט"ז), מיד שסר מדרכי התורה אז תיכף ועבדתם וכו', ומדה טובה מרובה, ברגע יכולים להשיג, וכו' עכ"ל"ק.

הרי מבואר בדבריו שיכולים ישראל ברגע אחד למשוך ידם מן הרע להתדבק בטוב, ויש בהם כחות עצומים כאלו של שינוי מן הקצה אל הקצה ברגע אחד, וזה היה ציווי השי"ת אז קודם יצאתם ממצרים, משכו ידיכם מע"ז תיכף, וקחו לכם צאן של מצוה.

וכן מצאנו בדברי בינה בשם אביו רנ"ד משידלובצא זצוקללה"ה (בהעלותך ע' ע"ד ד"ה כמו) וזל"ק 'כמו שאמר א"א מו"ר זצוקללה"ה, פירוש הפסוק (תהלים ק"ג י"ב) 'כרחוק מזרח ממערב הרחיק ממנו את פשעינו', היינו: כמו אדם שעומד פניו למזרח, וברגע אחד יוכל להפוך עצמו שיהיה פניו למערב, כמו"כ הרחיק השי"ת פשעינו מאיתנו, היינו: שברגע אחת יוכל האדם להפוך עצמו להיות צדיק גמור, וכמו שאמרו ז"ל במסכת קידושין (מט:): המקדש אשה ואמר לה ע"מ שאני צדיק גמור וכו', עכ"ל"ק. ולחלק מן הראשונים הוי חשש קידושין דאורייתא וצריך גט מדאורייתא.

הרי שבתוך תוכו של איש הישראלי טמונים כחות עצומים וסגולים להפוך עצמו ברגע אחד מן הרע לטוב ומרשע לצדיק גמור, וכן מצאנו בגמ' ע"ז (יז). 'בכה רבי ואמר יש קונה עולמו בכמה שנים ויש קונה עולמו בשעה אחת', והיינו שבשעה אחת נהפך ממה שהיה רשע גמור שלא הניח זונה בעולם שלא בא עליה, לצדיק גמור עד שקרו אותו רבי, וכל זה משום שעם ישראל הם עם סגולה מכל העמים, וסגולה היינו בלא שום סיבה וטעם, וכמו 'מגנט' הנמשך אל הברזל שאין בזה שום סיבה, ושורשם חצוב מאוצר מלך מלכי המלכים ופנימיותם הוא חלק אלוך ממעל.

וכמש"כ בתולדות אדם (עקב ע' רי"ט ד"ה ונראה) וז"ל 'והטעם בזה הוא מחמת שהנקודה הפנימית שיש בכל אחד ואחד מישראל, הוא יקר מאוד מאוד, כמאמר חז"ל (סנהדרין מג.) 'אף על פי שחטא ישראל הוא, והנכבדות הזאת הוא, מפני שרשם נחצב מסגולת ואוצר מלכו של עולם, כאמור בתורתנו הקדושה (שמות י"ט ה') "והייתם לי סגולה מכל העמים", ואין שום מלאך ושרף יודעים מהות ערכם ואהבתם בעיני המקום, מחמת שהמחצב שלהם מאוצר מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אולם לצדיקי הדור, הקב"ה מגלה להם את אהבתו שיש לכל אחד מישראל, בכדי שיעוררו עליהם רחמים בעת הצורך, וכמו שאנו מברכים בכל יום: הבוחר בעמו ישראל באהבה, עכ"ל"ק.

והיינו שהנקודה הפנימית שיש באיש הישראלי שורשה הוא טמיר ונעלם, ומגולה וידוע רק לקב"ה ולצדיקים בעת הצורך, וזהו שורש אהבתם לפני המקום בכל מצב שהוא בלא שום סיבה וטעם, וזה יתגלה לעתיד לבוא ע"י מלך המשיח שיגלה גדולת ועוצם קדושת פנימיות איש הישראלי.

וכמש"כ בתולדות אדם עוד בענין זה, (זמירות שב"ק ע' שנ"ב) וז"ל 'לזה יראה כל אחד לקיים מצות ואהבת לרעך כמוך, והגם שנראה בו חסרונות לא יביט בזה, כי העיקר הוא הפנימיות של איש הישראלי, אשר זה אין ביכולת בשום אדם לידע, אפילו המלאכים אינם יכולים לידע פנימיות הישראלי, רק לעתיד כשיהיה בחינת משיח צדקנו, אזי יתגלה פנימיות ישראל, והם כמו אבן טובה, אשר בתחילה נראה כמו אבן פשוט, רק כאשר נזדכך אז רואים שהוא אבן טובה, כמו כן כל איש הישראלי, הגם שכעת אינו נראה בו הטוב אבל לעתיד יתגלה פנימיות הטוב, וזהו ואהבת לרעך כמוך אני ה', שהאהבה צריכה להיות מצד שאני ה' האוהב אתכם, וידוע פנימיות כל אחד ואחד מישראל, עכ"ל"ק.

והיינו שבזה תהיה הגאולה, שיגלה מלך המשיח לכל אחד ואחד מהות גודל ערכו ופנימיותו, וששורשו חצוב מאוצר המלך ואהבת השי"ת לישראל הוא בלא שום סיבה וטעם ובכל מצב שיהיה, וע"י ידיעה כזאת אי אפשר לחטוא ולקלקל, משום שאין אדם לחטוא ולבגוד באוהבו, וזהו מהות הטעם מה שבכח איש יהודי להתהפך בבת אחת לגמרי.

וזה היה כאן העניין, כשהגיע העת, והיו צריכים ישראל לצאת ממצרים לא היה שייך להוציאם כל זמן שהיו דבוקים ומעורבים במצריים כעובר במעי אמו, וכמו שכתוב בתורת כהנים (קדושים פרשה י' ד"ה פרק י"א) [הובא ברש"י ויקרא כ' כ"ו ד"ה ואבדל] וזה"ל 'ואבדל אתכם מן העמים להיות לי אם מובדלים אתם מן העמים הרי אתם לשמי ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר מלך בבל וחבריו', ע"כ.

וכן פסק הרמב"ם (פי"א מהל' ע"ז ה"א) וז"ל 'אין הולכין בחוקות הגויים ולא מדמין להם לא במלבוש ולא בשיער וכיוצא בהן, שנאמר 'ולא תלכו בחוקות הגוי וכו' ונאמר 'ובחוקותיהם לא תלכו', ונאמר 'השמר לך פן תנקש אחריהם' הכל בעניין אחד הוא מזהיר שלא ידמה להן, אלא יהיה הישראלי מובדל מהן וידוע במלבושו ובשאר מעשיו כמו שהוא מובדל מהן במדעו ובדעותיו וכן הוא אומר 'ואבדל אתכם מן העמים': לא ילבש במלבוש המיוחד להן, ולא יגדל ציצית ראשם ולא יגלח מן הצדדין ויניח השיער באמצע, כמו שהן עושין וזה הוא הנקרא בלורית ולא יגלח השיער מכנגד פניו מאוזן לאוזן ויניח הפרע מלאחריו כדרך שהן עושין ולא יבנה מקומות כבנין היכלות של בנין עבודה זרה וכל העושה אחת וכו', ע"כ

ומש"כ הרמב"ם שלא ידמה להם בלבוש נכלל בזה ג"כ שלא לילך שמאל על ימין שזה ג"כ חוקות הגויים, ועכ"פ יש איסור להידמות לגויים, וכ"ש במצרים שהיו כלל ישראל שקועים במ"ט שערי טומאה, ומעורבים בגויים, וכדי להוציאם היו צריכים להבדל ולהתנתק מע"ז ומן המצרים ולהיות להשי"ת.

ובשביל זה בא הציווי של שני מצוות הללו פסח ומילה, שמכח שני מצוות הללו יכלו בני לבוא לידי הבדלה והתנתקות מן הע"ז והרע שהיו שקועים בו, ולהכנס לקדושה.

וסגולת מצוות אלו יותר מכל המצוות להוציא את האדם מן הרע ודבקו בטוב, מילה כמו שכ' באיזביצא על הפסוק 'זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור' (תהלים ק"ה ח') ש'זכר לעולם בריתו' מרמז על המילה, ובא לומר, 'דבר צוה לאלף דור', שהמילה הוי כעבדות – 'דבר צוה', 'לאלף דור', שע"י המילה נכנסים ישראל לעבדות להשי"ת לדורות עולם, והיינו שבכח המילה לשעבד האדם לעבדות השי"ת, וודאי שזה קודם מנתקו מכל שיעבוד אחר – לסט"א ולכוחות הטומאה.

וכן סגולת קרבן פסח, דהנה בקרבן פסח מצאנו שני שאסור בו 'ערל' וכן 'בן נכר', ויש בזה ב' ציוויים נפרדים, בפסוק מ"ג (פ' י"ב) 'וידבר ה' אל משה ואהרן זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו', ובפסוק מ"ח (שם) 'וכי יגור אתך גר ועשה פסח וגו' וכל ערל לא יאכל בו'.

ומה שנתנה בזה התורה שני ציוויים נפרדים משום שהם ב' ענינים נפרדים, שערלה בפני עצמה הוי דבר המעכב הגאולה משום שמאוסה הערלה לפני המקום, וכולל בהסרת הערלה אף הסרת ערלת הלב שצריך להסיר למען יהיה ליבו נכון עמו לשמוע דבר ה' ולהאזין אל חוקיו, וכל זמן שהיו ישראל במצרים בבחינת 'כל הגוים ערלי לב', לא היה שייך גאולתם.

ועוד ציווי נתנה תורה 'כל בן נכר לא יאכל בו' לנתק מהם הגויות, שבהם שייך גם ביהודי שיהיה בו חלק של גויות, ואכמל"ב, עכ"פ היה הציווי שיהיו מנותקים מהחלק שדומים ומודבקים בגוים, להיותם עם נפרד ומפורד, מהמצריים לבלי יהא להם שום שייכות וקשר לגוים ורק בכך יכלו להגאל.

ולזה באו שני מצוות אלו, מצות המילה שבכחה לנתק מן השיעבוד לרע, ולשעבד האדם שיהא עבד לה', וכן ניתנה להם מצות הפסח שבה ג"כ ישנם שני ציוויים שיהא אדם מנותק מן ערלת הלב ומן הגויות שהיה בהם [גוישאפט] שגרם להם להיות מחוברים למצריים ובלתי ראויים להיגאל.

ובאמת זהו לקח לכל דור ודור שכידוע יציאת מצרים היא שורש כל הגאולות, וכמבואר בגמ' (ברכות יב:) 'תניא אמר להם בן זומא לחכמים וכי מזכירין יציאת מצרים לימות המשיח והלא כבר נאמר הנה ימים באים נאם ה' ולא יאמרו עוד חי ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרים כי אם חי ה' אשר העלה ואשר הביא את זרע בית ישראל מארץ צפונה ומכל הארצות אשר הדחתים שם אמרו לו לא שתעקר יציאת מצרים ממקומה אלא שתהא שעבוד מלכיות עיקר ויציאת מצרים טפל לו', ע"כ.

והיינו שיציאת מצרים אף לעתיד לבוא לא תעקר ותבטל, משום שהיא מקור שורש כל הגאולות, וממנו ילמד כל אדם בכל מצב שהוא, אם רוצה להיות ראוי וזכאי להיגאל צריך להסיר מעצמו ערלות הלב והגויות שבו, לטהר ליבו ולהתחבר להשי"ת.

אך הנה בקריאת ים סוף מצאנו במדרש (ילקוט שמעוני שמות פרק יד רמז רל"ח) 'ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והיו מלאכי השרת תמהין לומר בני אדם עובדי עבודה זרה מהלכים ביבשה'.

והיינו שטענו מלאכי השרת לפני הקב"ה על בני ישראל מדוע מצילים ועושה להם נס על פני המצריים הרי גם בני ישראל עובדי עבודה זרה המה, ולפי דברינו הרי כבר קודם יציאתם נתנתקו מע"ז וטיהרו עצמם מן הגילולים ובלא זה לא היה שייך כלל שיגאלו, ומה א"כ היה טענת המלאכים 'בני אדם עובדי עבודה זרה מהלכים ביבשה'.

ברם נראה שאמנם קודם הגאולה טיהרו את שיקוציהם, ועזבו את גילוליהם, שהיה טענת המלאכים 'בני אדם עובדי עבודה זרה', לא היה על עבודה זרה מעשית כמו תקרובת ע"ז ועבודתה, אלא על אביזרייהו דע"ז והמסתעף ממנו.

והיינו שכל אדם צריך להאמין באמונה שלימה שאין עוד מלבדו, ובכל עת ורגע הקב"ה מחיה ומהוה את כל העולמות וכל דבר ודבר, ולו יצויר שיהיה נעדר חיותו יתברך מחפץ, יהפוך מיש לאין ולא יהיה קיים כלל וכלל.

וכמו שהביא בספה"ק באר מים חיים (בראשית ד"ה עוד יתבארו) בשם הבעש"ט זצלה"ה על הפסוק 'לעולם ה' דברך ניצב בשמים' (תהלים קי"ט פ"ט) וזל"ק כי הנה אומן בשר ודם העושה כלי, דרך משל הצורף לוקח שברי חתיכות כסף ועושה מהם כלי אחת יפה ונאה עד מאוד, הנה ודאי בעת עשיית הכלי הניח בה חכמתו ופעולת מעשה ידיו, וכח הפועל בנפעל להיות על ידו נעשה הכלי, אבל אחר גמר פעולתו ועשיית הכלי על תכונתה, אין להאומן אשר עשאה שום מחשבה ושום עשייה עוד עליה והכלי עומדת תמיד על מעמדה בלתי השגחת וראיית פני האומן, כי הוא עשה הכלי יש מיש, משברי כסף כלי נאה, ועל כן אחר גמר עשייתה אינה צריכה עוד להאומן, כי עיקרה היה במציאות קודם שבאה ליד האומן,

"ולא כן באומנות אלקינו יתברך שמו לעולמי עולמים, כי הוא ברא כל העולמות יש מאין וקודם הבריאה לא היה במציאות כלל שום נברא ונמצא, גם אחר בריאתן חלילה אם יסתלק השגחת בוראן מהן אף על רגע כמימרא, היו כל העולמות כמו שהיו קודם בריאתן והיו לאפס ואין ממש, ועיקר חיותן וקיומן הוא בכח הראשון שהניח בוראינו ברוך הוא וברוך שמו, בבריאתן, וכו' ואלמלי יצויר העדר שפע חיות האותיות משמים ברגע אחת, תיכף ומיד יוחזרו לכמו שהיה לאין ואפס ממש, והיו כלא היו, וכמו כן בכל העולמות שלמעלה ולמטה, וכו' עכ"ל"ק.

הרי דצריך האדם להאמין שבכל דבר ודבר גשמי ישנו ניצוץ אלוקי שמחיה אותו ומהוה אותו בכל עת ורגע ואלמלי אותו חיות אלוקות לא היה שייך שיתקיים אפ"י רגע כמימרא, ובדברי בינה (בראשית דף י"ב) איתא שצדיקים היו רואים בכל דבר גשמי את האלוקות שבו המחיה אותו.

וזל"ק 'אבל אם האדם זוכה לבוא לבחינת הדעת האמיתי ומסתכל בכח המחיה את כל עניני הבריאה, ויודע באמת שכל עניני הבריאה שפוע חיותו ואלוקותו יתברך הגנוז בהם ומקיימם ומחדש אותם תמיד, אזי מתגלה אליו כח הטוב האמיתי הגנוז והצפון בכל עניני העולם, ומבין שהכל הוא מסובב ברצונו יתברך בהשגחה אמיתית כפי הצריך לזה הדבר, שעל זה נברא ומתחדש אותו הדבר, עכ"ל"ק.

ונמצא שמלבד ע"ז מעשית שיש, שאת זה עזבו בני"י מיד קודם יציאתם ממצרים, וכמו שנאמר 'משכו וקחו לכם', משכו ידיכם מע"ז וקחו לכם צאן של מצוה, בכל אופן הענינים המסתעפים לע"ז, ולאמונה בהש"ת עדיין היה חסר להם.

ועוד מצאנו בחז"ל כמה דברים שנאמר עליהם כאילו עובד ע"ז, בזוה"ק מבואר שכל הכועס כאילו עובד ע"ז, ובגמ' (נדה יג.), דאמר רבי יוחנן כל המוציא שכבת זרע לבטלה חייב מיתה שנאמר וירע בעיני ה' (את) אשר עשה וימת גם אותו וכו', רב אסי אמר כאילו עובד עבודת כוכבים כתיב הכא תחת כל עץ רענן וכתוב התם על ההרים הרמים ותחת כל עץ רענן.

ובגמ' ברכות (לא:): 'אל תתן את אמתך לפני בת בליעל (שמואל א' א' ט"ז) אמר רבי אלעזר מכאן לשכור שמתפלל כאלו עובד עבודה זרה כתיב הכא לפני בת בליעל וכתוב התם יצאו אנשים בני בליעל מקרבך (דברים י"ג י"ד) מה להלן עבודה זרה אף כאן עבודה זרה והיינו לאו דווקא בשיכור ממש, אלא אפילו אם מאבד הדעת לזמן מה.

ובגמ' (סוטה ד:): 'אמר רבי יוחנן משום ר"ש בן יוחי כל אדם שיש בו גסות הרוח כאילו עובד עבודת כוכבים כתי' הכא תועבת ה' כל גבה לב וכתוב התם ולא תביא תועבה אל ביתך ורבי יוחנן דידיה אמר כאילו כפר בעיקר שנאמר ורם לבבך ושכחת את ה' אלהיך וגו', וכהנה רבות בחז"ל

והיינו משום שכדי להתנתק מע"ז מעשית אפשר ברגע אחד, וזה באמת עשו קודם יציאתם ממצרים, אבל להיטהר ולהזדכך מתאוות ומידות שיהיה מצורף ונקי לגמרי מהם, צריך עבודה רבה וארוכה ואינה ברגע אחד ונצרך לזה זמן הרבה, ולכן לא יכלו תיכף ומיד קודם יציאתן ממצרים להתנתק מכל הרע שבקרב ליבם התאוות והמידות.

וזה היה טענת המלאכים, דאמנם בשביל לגואלם היה מספיק מה שלמעשה משכו ידיהם מע"ז, אבל כדי שיהיו זכאים לראות ניסים גלויים מעל דרך הטבע, זקוקים להיות נקיים מכל שמץ ורובב של ריח ע"ז והיינו מהדברים

שהזכרנו להאמין שהשי"ת מחיה ומהווה הכל בכל עת ורגע, ושכל דבר גשמי יש בו ניצוץ אלוקי המחיה אותו, וגם להיות פרושים ונקיים מכל הדברים שנאמר עליהם כאילו עובד ע"ז, שיש בהם ריח ע"ז.

ובמדרש (ילקוט שמעוני שמות פרק יד רמז רלח) מבואר תשובת השי"ת למלאכים, וזה"ל 'ומי גרם להם להנצל מימינם ומשמאלם. מימינם בזכות התורה שהן עתידין לקבל שנאמר מימינו אש דת למו'.

וביאור תשובת השי"ת למלאכים על טענתם היה, שאמנם עתה אינם נקיים לגמרי מכל שמץ של ע"ז ואינם מזוככים לגמרי בתאוותיהם ומידותיהם, אבל הם עתידים לקבל את התורה ואז יבואו לתכלית הזיכוך.

וכדמבואר בפרקי דר"א (פרק מ"ו) 'ר' אלעזר בן ערך אומ' כשירד הב"ה על הר סיני ליתן התורה לישראל ירדו עמו ששים רבוא של מלאכים כנגד ששים רבוא של גבורי ישראל ובידם זינות ופטרות ועטרו את כל ישראל כתר שם המפורש וכל אותן הימים עד שלא באו לאותו מעשה היו טובים לפני הב"ה כמלאכי השרת ולא משל בהם מלאך המות ולא השליכו צואה כבני אדם וכיון שעשו מעשה העגל כעס הב"ה עליהם ויאמ' לו סבור הייתי שתהיו כמלאכי השרת שנ' אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כולכם עכשיו אכן כאדם תמותון וכאחד השרים, ע"כ.

הרי שבקבלת התורה באו לתכלית הזיכוך ממש כמלאכי השרת, ונטהרו לגמרי מכל שמץ מדה רעה ותאוות רעות שנדבק בהם בשהותם במצרים, וזה היה תשובת השי"ת למלאכים 'שעתידים לקבל את התורה, ואף שעתה אינם בדרגה זו, ומדוע ראויים שיעשו להם ניסים, אלא שעצם הקבלה לבד כבר חשובה עד כדי כך שכבר עתה הם ראויים לניסים שמעל דרך הטבע כאילו הם עכשיו כבר מזוככים ומצורפים.

וכמאמר הרה"ק מלובלין שסגולה עצומה לומר בכל בוקר 'הריני מקבל עלי להיות טוב באמת', והיינו משום שבקבלה לבד חשוב כאילו כבר קיים, וכן מבואר בחת"ס שכ' שבקבלה להיות נימול חשוב כנימול, והיינו משום שבכח קבלה אמיתית להחשב כאילו כבר עשה המעשה.

ונתבאר בכל זה מה שקודם יציאתן ממצרים היו נצרכים להוציא מהם הערלות והגויות שבהם כדי שיהיו ראויים לגאולה, אבל לא היה מעכב הזיכוך הגמור בתאוות ומידות, מה שגם לא היה שייך זיכוך זה ב'משכו ידיכם' – ברגע אחד, משא"כ בקריאת ים סוף שהיו זקוקים לניסים גדולים שמעל דרך הטבע, כן מעכב מה שלא היו מזוככים ומצורפים בשלימות באביזריהו דע"ז – תאות ומידות, וע"ז היה תשובת השי"ת, שהם עתידים לקבל את התורה, ובקבלה לבד כבר ראויים וזכאים לניסי קריאת ים סוף.

והנה אנו עומדים היום במצב כזה, שזקוקים כלל ישראל לרחמי שמים מרובים, בכל מקומות מושבותיהם מתוקף ורוב הצרות המתרגשות ומאיימות על קיום בני ישראל בגלות המר בדורנו זה, ומה מאוד צריכין אנו לקבל על עצמינו בקבלה גמורה ואמיתית, להיות טוב באמת, ולזכך עצמינו בפנימיות, בכל המידות המושחתות ובתאוות המאוסות.

וכמו המלבין פני חבירו ברבים, שלכמה שיטות אף ביחיד צריך ממש למסור נפשו על כך, בכדי שלא יבייש את חבירו.

וכן בעניני התאוות, דהנה בגמ' (שבת דף קה:) 'אמר רבי אבין מאי קראה לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר איזהו אל זר שיש בגופו של אדם הוי אומר זה יצר הרע', ע"כ. וע"י ברית קודש שהוא ג"כ בגופו של אדם, זוכה להוציא יצה"ר זה שבגופו של אדם, וכשמוסיף בשמירה יתירה בקדושת הברית קודש, זוכה יותר, לזיכוך פנימי ומוציא לגמרי האל זר שבגופו.

ויתן השי"ת שנזכה במהרה לזמנים של 'תורה חדשה מאיתי תצא, ושיתגלה פנימיות זיכוך בני ישראל, בביאת גואל צדק במהרה בימינו.

m0732951213@gmail.com - להצטרפות לרשימת התפוצה שילחו מייל ל -